

er, at der er plads til at starte en sænkning af skatten på arbejdsindkomst, vil der blive fremsat lovforslag, så de kan vedtages inden sommerferien. Men jeg gentager: Forudsætningen er, at der er et råderum til det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Dermed er spørgsmålene til statsministeren afviklet, og vi går over til spørgsmålene til integrationsministeren.

Spm. nr. US 35

Anne Baastrup (SF):

I forbindelse med udvidelsen af EU er der lagt en lang række kriterier ind, herunder at man skal overholde menneskerettigheder m.v., men også det kriterium, at man skal undgå diskrimination. Vi har set i ansøgerlandene, at det har givet et løft i vurderingen af, hvordan de russiske mindretal skal behandles, og i vurderingen af, hvordan romaer skal behandles.

Kl. 12.35

Det, jeg vil spørge ministeren om, er: Vil ministeren arbejde for, at man, når udvidelsen er faldet på plads, rent faktisk fastholder fokus på antidiskriminationslinjen i *både* ansøgerlandene, som jo fremtidig bliver de nye medlemslande, og i de hidtidige medlemslande? Vi ved jo, at der rundtomkring i de hidtidige medlemslande også er store problemer med at sikre mindretalenes rettigheder.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for spørgsmålet, som jeg finder meget relevant.

Alle de lande, der nu forhåbentlig optages om 14 dage, opfylder Københavnskriterierne. Deri ligger, at de respekterer de principper om retsstat og ligestilling osv., som hører til i et vestligt, demokratisk samfund.

Spørgsmålet lyder: Hvordan vil man sikre, at landene, *efter* at de er kommet ind, fortsætter forbedringen af situationen for både nationale og etniske mindretal? Det svar, jeg kan give, er følgende:

Vi vil ikke stille nye betingelser for optagelsen. Vi har lovet, at der ikke stilles nye betingelser, men hvad kan vi så gøre efter optagelsen?

Der vil først og fremmest ske det, at der generelt vil foregå en overvågning af, om landene

overholder *acquis'et*, altså hele EU's regelsæt. Det er noget, som bl.a. Europa-Parlamentet deltager aktivt i – det kan jeg bevidne, for jeg har selv skrevet Europarådets menneskerettighedsrapporter for 1998 og 1999. I disse rapporter bliver lande, som ikke lever op til deres forpligtelser, hængt grundigt ud, hvilket ikke er behageligt, og jeg kan forsikre, at man får besøg af ambassadører og andre repræsentanter for de pågældende lande, når man kritiserer dem, hvilket jo viser, at det har en virkning.

Hvis man tænker på de etniske mindretal, er det netop besluttet på dansk foranledning, at alle medlemslandene opretter et kontaktpunkt i centraladministrationen som det udgående og modtagende sted, når det gælder den udveksling af god praksis, som vi gerne vil have på integrationsområdet.

Jeg tror, kombinationen af den generelle overvågning af reglerne, hvor Parlamentet er vagthunden, og det, at regeringerne på bl.a. dansk foranledning har engageret sig i spørgsmål om etniske mindretal, vil sikre, at forbedringen af situationen for disse mindretal vil fortsætte, også efter optagelsen.

Anne Baastrup (SF):

Nu er ministeren jo selv citeret for at sige, at en antidiskriminationslinje er nøglen til fred, og derfor undrer det mig, at ministeren accepterer et så relativt lavt niveau for overvågning.

Vi ved alle sammen godt, at rapporter fra Parlamentet muligvis opfattes som meget vigtige af dem, der har skrevet rapporterne, men det er relativt sjældent, at det giver anledning til store overskrifter i de forskellige lande, når der kommer kritik, fordi den som regel ikke er helt klar, og det, jeg vil spørge ministeren om, er: Hvad er forskellen mellem at diskriminere mindretal på baggrund af religion og diskriminere på baggrund af køn? Lægger ministeren op til, at man også skal se på, om man kan finde andre måder at føre antidiskriminationspolitik på, når det drejer sig om kønsdiskrimination, end den, vi har i dag, nemlig gennem direktiver?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste forstod jeg ikke helt, men måske kan jeg indkredse det.

Lad mig starte med at sige, at de rapporter, jeg har været med til at skrive i Parlamentet, har været særdeles klare, og de er blevet forstået af f.eks. myndighederne i Letland, som faktisk var lidt fornærmede over det, jeg skrev om behand-